

Księga Daniela - numer osiemdziesiąty ósmy

Demaskowanie fałszywego późnego deszczu: prorocza podróż od 11 września 2001 roku

Jeff Pippenger
2024-02-21

Proces próby, który rozpoczyna się, gdy anioł zstępuje, jest przedstawiony przez próbę polegającą na tym, czy wziąć księgę z ręki anioła i ją spożyć. Ci, którzy zdecydowali się spożyć to poselstwo, byli następnie skazani na rozczarowanie, podczas gdy grupa, która odmówiła spożycia, została pozostawiona w tyle. Mała książeczka, którą należało spożyć, reprezentowała „wzrost poznania” poselstwa, które najpierw zostało odpieczętowane w „czasie końca” w roku 1798 lub 1989, a następnie sformalizowane w poselstwo, które czyniło żyjące wówczas pokolenie odpowiedzialnym wobec światła zwiększonego poznania. W obu tych historiach, gdy tylko prorocstwo o islamie się wypełniło, poselstwo, które należało spożyć, znajdujące się w ręce anioła, zostało albo przyjęte, albo odrzucone. Jeśli poselstwo reprezentowane przez księgę zostaje odrzucone, ci, którzy tak czynią, a mimo to usiłują podtrzymać deklarację, że wciąż są wybranymi Boga, są zmuszeni stworzyć fałszywe poselstwo późnego deszczu.

11 września 2001 r. dawne bunty pokoleń adwentyzmu ponownie stały się kwestiami próby. Drugi rozdział Księgi Habakuka wskazuje na spór, który toczy się w przedstawionej tam historii proroczej, która stanowi równoległą linię proroczą do przypowieści o dziesięciu pannach. Gdy stróż zapytał, co ma odpowiedzieć w historii przypowieści o dziesięciu pannach, otrzymał polecenie: „zapisz widzenie i uczynj je czytelnym na tablicach”. Strażnicy ruchu millerowskiego sporządzili w 1842 roku tablicę z 1843 roku, a jej wykonanie stało się kamieniem milowym. To właśnie „widzenie” z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, uczynione czytelnym na tablicach, miało przemówić na końcu.

Krótko po 11 września 2001 roku ci, którzy rozpoznali działalność islamu związaną z trzecim „biada”, zostali poprowadzeni do powrotu na „stare ścieżki” Jeremiasza i kroczenia nimi. Te „stare ścieżki” wskazywały, że trzy „biada” z Księgi Objawienia, rozdział ósmy, werset trzynasty, przedstawiają proroczą rolę islamu. Wkrótce potem Future for America zaczęła odtwarzać dwie tablice z drugiego rozdziału Księgi Habakuka w dokładnie tym samym punkcie równoległej historii millerystów; dwie tablice zostały przedstawione jako drogowskaz, który miał swój odpowiednik w sporządzeniu tablicy z 1843 roku w roku 1842.

W maju 1842 roku w Bostonie [Massachusetts] zwołano Konferencję Generalną. Na otwarciu tego zgromadzenia bracia Charles Fitch i Apollos Hale z Haverhill przedstawili graficzne przedstawienia prorocत्व Daniela i Jana, które namalowali na płótnie, z naniesionymi proroczymi liczbami, ukazujące ich wypełnienie. Brat Fitch, objaśniając na swojej tablicy przed Konferencją, powiedział, że podczas badania tych prorocत्व pomyślał, iż gdyby mógł sporządzić coś w tym rodzaju, jak to tutaj przedstawione, uprościłoby to zagadnienie i ułatwiłoby mu jego przedstawienie słuchaczom. Oto było więcej światła na naszej drodze. Ci

bracia czynili to, co Pan ukazał Habakukowi w jego widzeniu 2 468 lat wcześniej, mówiąc: "Napisz widzenie i wyraźnie je wypisz na tablicach, aby mógł biec ten, kto je czyta. Gdyż widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu." Habakuka 2:2.

Po pewnej dyskusji na ten temat jednogłośnie postanowiono wykonać litograficznie trzysta egzemplarzy podobnych do tego, co wkrótce zostało zrealizowane. Nazywano je „tablicami z '43”. To była bardzo ważna konferencja. Autobiografia Josepha Batesa, s. 263.

„Zgodnym świadectwem wykładowców i czasopism Drugiego Adwentu, gdy stali na «pierwotnej wierze», było to, że opublikowanie wykresu stanowiło wypełnienie Habakuka 2,2.3. Jeśli wykres był przedmiotem prorocstwa (a ci, którzy temu zaprzeczają, porzucają pierwotną wiarę), to wynika z tego, że rok 457 przed Chr. był rokiem, od którego należało liczyć 2300 dni. Było konieczne, aby rok 1843 był pierwszym opublikowanym terminem, aby «widzenie» miało «zwlekać», czyli aby miał nastąpić czas zwłoki, podczas którego grono panien miało drzemać i spać wobec wielkiego zagadnienia czasu, tuż zanim miało zostać zbudzone przez Wołanie o Północy.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, tom I, nr 2.

"Nasza historia pokazuje, że setki osób nauczało, posługując się tymi samymi wykresami chronologicznymi co William Miller, wszyscy jednakowego pokroju. Wówczas panowała jedność przesłania — wszystko skupione wokół jednego tematu: przyjsie Pana Jezusa w określonym czasie, w roku 1844." Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Przedruk tablic z 1843 i 1850 roku w bezpośrednim okresie po 11 września 2001 roku był równie wielkim wypełnieniem Habakuka 2, jak publikacja tablicy z 1843 roku w 1842 roku. Wykonanie tych tablic jest częścią narracji drugiego rozdziału Księgi Habakuka i musiało się wydarzyć. 11 września 2001 roku bunt z 1863 roku znów się powtórzył za sprawą owych adwentystów laodycejskich, którzy odmówili powrotu do „starych ścieżek” Jeremiasza.

Nieprzyjaciel stara się odwrócić umysły naszych braci i sióstr od dzieła przygotowania ludu, aby mógł się ostać w tych ostatecznych dniach. Jego sofizmaty mają na celu odciągnąć umysły od niebezpieczeństw i obowiązków obecnej chwili. Uznają za niewiele warte światło, z którym Chrystus zstąpił z nieba, aby przekazać je Janowi dla swego ludu. Uczą, że wydarzenia stojące tuż przed nami nie są na tyle ważne, by poświęcać im szczególną uwagę. Czynią bezskuteczną prawdę pochodzącą z nieba i okradają lud Boży z jego dotychczasowego doświadczenia, dając mu w zamian fałszywą naukę. 'Tak mówi Pan: Zatrzymajcie się na drogach i patrzcie, pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, a idźcie nią.' [Jeremiah 6:16.]

Niech nikt nie próbuje podważać fundamentów naszej wiary — fundamentów, które zostały położone na początku naszej pracy poprzez modlitewne studium Słowa i przez objawienie. Na tych fundamentach budujemy od ponad pięćdziesięciu lat. Ludzie mogą sądzić, że znaleźli nową drogę, że mogą położyć mocniejszy fundament niż ten, który został położony; lecz jest to wielkie zwiedzenie. „Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który jest położony.” [1 Koryntian 3:11.] W przeszłości wielu podejmowało się budowania nowej wiary, ustanawiania nowych zasad; ale jak długo przetrwała ich budowla? Wkrótce runęła, bo nie była zbudowana na Skale. Świadectwa, tom 8, 296, 297.

Jeremiasz wskazuje, że kroczenie "starymi ścieżkami" oznacza znalezienie "odpoczynku", a "odpoczynek" to "późny deszcz", który rozpoczął się 11 września 2001 roku, gdy narody się rozgniewały, a wielkie budynki Nowego Jorku runęły. Ci, którzy wówczas przyjęli poselstwo, stali się strażnikami Habakuka, którym polecono: "Zapisz widzenie i uczynj je jasnym". Jeremiasz wskazuje tych samych strażników w czasie "odpoczynku", który jest "późnym deszczem".

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Lecz oni rzekli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto ustanowiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku trąby. Lecz oni rzekli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

Trąba, w którą mieli zatrzeć, to szósta trąba drugiego biada w historii ruchu millerowskiego, a w ostatnich dniach jest to siódma trąba trzeciego biada. Strażnicy Habakuka, którzy są strażnikami Jeremiasza, głoszą ostrzegawcze poselstwo, które podczas buntu z 1888 roku zostało odrzucone. Szósta trąba, która została odrzucona w 1888 roku, była poselstwem do Laodycei.

Poselstwo dane nam przez A. T. Jonesa i E. J. Waggonera jest poselstwem Bożym do kościoła w Laodycei, i biada każdemu, kto twierdzi, że wierzy w prawdę, a jednak nie odzwierciedla innym Bożych promieni. Materiały z 1888 roku, 1053.

Poselstwo siódmej trąby z 1888 roku zostało po raz pierwszy ogłoszone Laodycei w 1856 roku, a następnie poselstwo laodycejskie zostało osadzone w kontekście wzrastającego światła „siedmiu czasów”. Dnia 11 września 2001 roku wezwanie do powrotu na dawne ścieżki Jeremiasza i do chodzenia nimi w celu otrzymania poselstwa późnego deszczu obejmowało ostrzegawcze poselstwo siódmej trąby, które jest przedstawione jako poselstwo do Laodycei, oraz „siedem czasów”, które jest symbolem fundamentów.

„Kłamstwo” wskazane przez prorocstwo, które wywołuje silne zwiedzenie opisane w pismach Pawła, zostało wprowadzone do trzeciego pokolenia laodycejskiego adwentyzmu w 1931 roku, szesnaście lat po śmierci prorokini. „Kłamstwo”, które pojawiło się w trzecim pokoleniu, jest proroczo umiejscowione w okresie przedstawionym jako „kobiety oplakujące Tammuza” i dlatego jest związane z fałszywym poselstwem późnego deszczu.

Należy zrozumieć szczegóły tego, w jaki sposób „kłamstwo” było rozpowszechniane, a także jego proroczą rolę w prorocztwie czasów końca. Szydercy, którzy rządzą Jerozolimą w czasie deszczu późnego, który jest czasem opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, stworzyli fałszywe poselstwo deszczu późnego w trzecim pokoleniu adwentyzmu, co jest przedstawione jako „kobiety oplakujące Tammuza” w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela. Ich fałszywe poselstwo deszczu późnego jest także przedstawione przez Ezechiela jako fałszywy fundament, fałszywy mur obronny oraz fałszywe poselstwo pokoju i bezpieczeństwa.

Czyż nie widzieliście zwodniczego widzenia i nie wypowiedzieliście kłamliwej wróżby, mówiąc: Tak mówi Pan — chociaż Ja nie mówiłem? Dlatego tak mówi Pan Bóg: Ponieważ głosiliście marność i widzieliście kłamstwa, oto Ja jestem przeciw wam — mówi Pan Bóg. A moja ręka zwróci się przeciw prorokom, którzy widzą marność i wróżą kłamstwa: nie będą w zgromadzeniu mojego ludu, nie będą też wpisani do spisu domu Izraela ani nie wejdą do ziemi

Izraela; i poznacie, że Ja jestem Pan Bóg. Ponieważ, właśnie dlatego, że zwiedli mój lud, mówiąc: Pokój! — a pokoju nie było; a ktoś zbudował mur, i oto inni obrzucili go nietrwałą zaprawą: Powiedz tym, którzy obrzucają go nietrwałą zaprawą, że upadnie: nadejdzie ulewny deszcz; a wy, wielkie gradziny, spadniecie; i burzliwy wiatr go rozerwie. A gdy mur upadnie, czyż nie zostanie wam powiedziane: Gdzie jest zaprawa, którą go obrzuciliście? Dlatego tak mówi Pan Bóg: Ja sam rozerwę go wichrem burzliwym w mojej zapalczywości; nastanie ulewny deszcz w moim gniewie i wielkie gradziny w mojej zapalczywości, aby go zniszczyć. Tak rozwalę mur, który obrzuciliście nietrwałą zaprawą, powalę go na ziemię, tak że odsłoni się jego fundament; i upadnie, a wy zginiecie pośród niego; i poznacie, że Ja jestem Pan. Tak wykonam mój gniew na murze i na tych, którzy obrzucali go nietrwałą zaprawą, i powiem wam: Nie ma już muru ani tych, którzy go obrzucali; to znaczy o prorokach Izraela, którzy prorokują o Jerozolimie i widzą dla niej widzenia pokoju, choć pokoju nie ma — mówi Pan Bóg. Ezechiel 13:7-16.

Fałsz i kłamstwa, pod którymi szyderycy w Jerozolimie się skrywają, opisane w rozdziałach dwudziestym ósmym i dwudziestym dziewiątym Księgi Izajasza, są ostatecznie osądzone i zniszczone przez „przelewający się bicz”.

Uczynię też sąd sznurem, a sprawiedliwość pionem; grad zmiecie schronienie kłamstwa, a wody zaleją kryjówkę. A wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione, a wasz układ z piekłem nie ostoi się; gdy przejdzie wzbierająca chłosta, zostaniecie przez nią zdeptani. Izajasz 28:17-18.

Izajaszowy "bicz wylewający się" to Ezechielowa "ulewa wylewająca się", która przychodzi na tych, którzy "wróżyli kłamstwa", przedstawiając "próżne widzenie" i twierdząc: "Pan tak mówi", "choć" Pan "nie mówił". "Kłamstwo", pod którym skrywają się starożytni mężowie, jest przedstawione jako coś, co, jak twierdzą, Pan powiedział, a więc jest to "kłamstwo" o Słowie Bożym. Albo uznali jakąś doktrynę ze Słowa Bożego za błąd, albo błędnie twierdzili, że Bóg pokierował ich zrozumieniem (Bóg przemówił) w odniesieniu do doktryny biblijnej.

„Kłamstwo”, które pojawiło się w 1931 roku, polegało na twierdzeniu, że siostra White poparła fałszywy pogląd na temat „the daily” w Księdze Daniela. Fałszywy pogląd, że „the daily” reprezentuje Chrystusową służbę w sanktuarium, opierał się na „kłamstwie”, które utrzymywało, że w 1910 roku Ellen White poinformowała A. G. Daniellsa, iż on i Prescott mieli właściwy pogląd, że „the daily” reprezentuje Chrystusową służbę w sanktuarium, mimo jej bezpośrednich pisemnych słów świadczących o czymś przeciwnym.

Fałszywy pogląd na temat „codziennego”, który wówczas (w 1931 r.) ustanowiono w ramach laodycejskiego adwentyzmu, stał się teologicznym fundamentem, którym posłużono się do zbudowania przesłania opisanego przez Ezechiela jako „pokój i bezpieczeństwo”. Różne argumenty używane do podtrzymania tego fałszywego fundamentu są różnymi fałszywymi monetami i klejnotami, które Miller widział w swoim śnie. Pod koniec snu jego pierwotne klejnoty są całkowicie przykryte falsyfikatami i śmieciami, a owe śmieci oraz podrobione klejnoty i monety reprezentują przesłanie oparte na ich podstawowym błędzie, że „codzienne” oznacza służbę Chrystusa w świątyni.

W fragmencie Ezechiela śmieci i fałszywe klejnoty są przedstawione jako "mur", który zbudowano z cementu tak słabego, że nie wytrzymuje naporu "gwałtownego wiatru" ani "rozlewnej ulewy".

Nieposłuszny prorok z Judy, który zganił Jeroboama, ostatecznie zginął między „osłem” a „lwem”. Lew symbolizuje Babilon, a osioł symbolizuje islam. Dwie nauki, których laodycejski adwentyzm nie dostrzega, a które są przedstawione przez śmierć nieposłusznego proroka, to: poselstwo papieża (lew) oraz poselstwo islamu trzeciego Biada (osioł).

„Gwałtowny wicher” Ezechiela jest symbolem „srogiego wiatru, który został powstrzymany” u Izajasza w „dniu wiatru wschodniego” w rozdziale dwudziestym siódmym. „Gwałtowny wicher” Ezechiela to także „cztery wiatry” z rozdziału siódmego Księgi Objawienia, które są wstrzymane, aż słudzy Boga zostaną opieczętowani. „Gwałtowny wicher” Ezechiela to jego poselstwo od „czterech wiatrów” w rozdziale trzydziestym siódmym, które ożywia martwe, wyschłe kości jako potężną armię. „Gwałtowny wicher” Ezechiela, który obala „mur zbudowany z nietrwalej zaprawy”, jest poselstwem późnego deszczu trzeciego Biada.

„Ulewny deszcz” Ezechiela jest symbolem papieża, a bardziej konkretnie symbolem okresu kryzysu prawa niedzielnego, który rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Nieposłuszny prorok z Judy, który zginął między osłem a lwem, przedstawiał śmierć adwentyzmu laodycejskiego, która ma miejsce między 11 września 2001 roku, w chwili przyjścia osła (trzecie biada), a wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym (lew). Śmierć adwentyzmu laodycejskiego następuje podczas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, które rozpoczęło się, gdy narody się rozgniewały, lecz zostały powstrzymane 11 września 2001 roku, i kończy się na wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. Ich śmierć, jak ilustruje nieposłuszny prorok, następuje dlatego, że powrócili do metod odstępczego protestantyzmu, choć zostali bezpośrednio pouczeni, aby nigdy nie wracać do „zgromadzenia szyderców”.

Ich śmierć ma miejsce w historii pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Gdy tylko lud Boży zostaje opieczętowany, aniołowie zagłady rozpoczynają swoje dzieło. Od 11 września 2001 roku aż do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej sąd nad żywymi dokonuje się w kościele Bożym, gdyż sąd zaczyna się w Jerozolimie i zaczyna się od starców, którzy mieli być stróżami ludu, lecz porzucili swoje obowiązki na przestrzeni czterech pokoleń. Ci, którzy w tym okresie otrzymują pieczęć, są sztandarem podniesionym ku narodom. Zostają opieczętowani przed wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną, ponieważ jedynym sposobem ostrzeżenia innych owiec Boga jest to, by w kryzysie ustawy niedzielnej ujrzały mężczyzn i kobiety, którzy mają pieczęć Boga.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depreczują je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie

niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Śmierć laodycejskiego adwentyzmu dokonuje się w trakcie historii późnego deszczu, który zaczął pokrapywać 11 września 2001 roku i zostanie wylany bez miary wraz z rychło nadchodzącą ustawą niedzielną, kiedy Bóg ustanowi, a następnie podniesie jako sztandar lud zapieczętowany na wieczność.

W tym okresie ci w adwentyzmie laodycejskim, którzy przygotowują się na przyjęcie znamienia bestii i je przyjmą, są przedstawieni przez dwudziestu pięciu mężczyzn oddających pokłon słońcu w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela. Są to ci, którzy przyjęli fałszywe poselstwo Ezechiela o „pokoju i bezpieczeństwie”, które jest fałszywą imitacją prawdziwego poselstwa późnego deszczu, głoszonego przez prawdziwych strażników w tamtym czasie. Fundamentem tego fałszywego poselstwa późnego deszczu jest twierdzenie, że „ustawiczne” w Księdze Daniela jest symbolem Chrystusa, podczas gdy w rzeczywistości jest symbolem Szatana. To fałszywe, fundamentalne przekonanie jest nauką, której „mężowie szydery, którzy rządzą ludem Jerozolimy” używają, aby wznieść swój mur bez zaprawy.

Utożsamienie "codziennego" jako symbolu Chrystusa zostało historycznie wprowadzone przez "kłamstwo" w 1931 roku. Od tego czasu wzniesiono niezaprawiony mur z fałszywych monet i klejnotów. Ten "mur" jest skazany na upadek, gdy przybędzie człowiek ze szczotką do brudu, aby gruntownie oczyścić Jego klepisko. To oczyszczenie dokonuje się w proroczym okresie historii między "burzliwym wiatrem" (osłem z 11 września 2001 roku) a "ulewnymi deszczami" (Iwem wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego). W tej historii nieposłuszny prorok zostaje zabity i pogrzebany w grobie fałszywego proroka z Betel. Siostra White określa "mur" proroctwa jako prawo Boże.

Prorok opisuje tu lud, który w czasie powszechnego odstępstwa od prawdy i sprawiedliwości stara się przywrócić zasady stanowiące fundament królestwa Bożego. Są naprawcami wyłomu uczynionego w Bożym prawie — murze, który On postawił wokół swoich wybranych dla ich ochrony — a posłuszeństwo przykazaniom tego prawa — sprawiedliwości, prawdzie i czystości — ma być ich nieustannym zabezpieczeniem.

Słowami o jednoznacznym znaczeniu prorok wskazuje na konkretne dzieło tej resztki ludu, która buduje mur. "Jeśli odwrócisz swoją stopę od szabatu, od czynienia swojej przyjemności w Moim świętym dniu; i nazwiesz szabat rozkoszą, świętym Pana, czcigodnym; i będziesz Go czcił, nie idąc własnymi drogami, nie szukając własnej przyjemności ani nie wypowiadając własnych słów: wtedy będziesz rozkoszował się Panem; i sprawię, że będziesz jeździł po wyżynach ziemi, i nakarmię cię dziedzictwem Jakuba, twego ojca; bo usta Pana to wypowiedziały." Izajasza 58:13, 14." Prorocy i królowie, 678.

Początek czwartej generacji adwentyzmu został naznaczony publikacją książki, podobnie jak początek trzeciej generacji. Trzecia generacja zaczęła się wraz z publikacją książki W. W. Prescottta *The Doctrine of Christ*, a zakończyła się publikacją *Questions on Doctrine*. Książka *The*

Doctrine of Christ przedstawiała ewangelię celowo pozbawioną mileriańskiego poselstwa proroczego. Książka Questions on Doctrine przedstawiała ewangelię, która zaprzeczała dziełu uświęcenia dokonywanemu przez Chrystusa. Książka The Doctrine of Christ odebrała światło wizji (chazon) historii proroczej, a Questions on Doctrine odebrała światło wizji (Mareh) "ukazania się" Chrystusa.

Pomiędzy tymi dwiema książkami rozwinęło się fałszywe poselstwo o późnym deszczu, reprezentowane przez „kobiety oplakujące Tammuza”. To właśnie w tamtym okresie promowano „kłamstwo z 1931 roku”. To trzecie pokolenie (ohyda) jest również przedstawione przez kompromis trzeciego zboru w Pergamonie. Symbol kompromisu w trzecim zborze wskazuje na zabiegi o uzyskanie akredytacji od świeckich instytucji, które narzucały zasady teologii i medycyny. To w trzecim pokoleniu dokonał się kompromis z prawdą, który obejmował wprowadzenie i nacisk na używanie Biblii tłumaczonych z zafałszowanych rękopisów.

W 1957 roku książka Questions on Doctrine stanowiła kapitulację wobec podstawowej prawdy ewangelii. Ta prawda jest taka, że Jezus umarł, aby zbawić nas "od" grzechu, ale nie umarł, aby zbawić nas "w" grzechu. Katolickie oraz odstępcze protestanckie nauczanie, że człowiek nie może być posłuszny Słowu Bożemu, to wieczny argument Szatana. Człowiek może i musi być posłuszny Słowu Bożemu, nawet jeśli Szatan twierdzi, że "na pewno nie umrzesz". Upadły, odstępczy pogląd protestancki, że ludzie nie mogą pokonać grzechu, a zatem nie mogą być posłuszni Bożemu prawu, dopóki Jezus w magiczny sposób nie przemieni ich w posłuszne roboty przy Jego powtórny przyjściu, został włączony do nauczania książki Questions on Doctrine.

W 1957 roku rozpoczęło się czwarte pokolenie adwentyzmu laodycejskiego, a jego nieumocniony mur (prawo) został ustanowiony, dostarczając tym samym logiki, która pozwoli dwudziestu pięciu starszym mężom oddawać pokłon słońcu u kresu czasu opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten nieumocniony mur, którym jest przekonanie, że zachowywanie prawa Bożego jest niemożliwe, zostaje zmieciony, gdy „mur” rozdziału Kościoła i państwa zostaje usunięty, w związku z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. Prawo niedzielne to ulewne deszcze albo, jak wyraża to Izajasz, zalewający bicz, a ta powódź zaczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych.

W momencie wprowadzenia prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych wróg (papież) wkracza „jak powódź” („zalewająca nawałnica”) i wtedy przeciwko niemu zostaje wzniesiony „sztandar”. Wtedy też „nieumocniony mur”, który laodycejski adwentyzm wznosił na fałszywym zastosowaniu „the daily”, zostaje zmieciony.

Według ich uczynków stosownie odpłaci: gniewem przeciwnikom, zapłatą wrogom; wyspom odpłaci zapłatą. Tak będą się bali imienia Pana od zachodu, a Jego chwały od wschodu słońca. Gdy wróg wtargnie jak powódź, Duch Pana podniesie przeciw niemu sztandar. I przyjdzie do Syjonu Odkupiciel, do tych w Jakubie, którzy odwracają się od przestępstwa — mówi Pan. A co do mnie, takie jest moje przymierze z nimi — mówi Pan: Mój Duch, który jest nad tobą, i moje słowa, które włożyłem w twoje usta, nie odstąpią od twoich ust ani od ust twojego potomstwa, ani od ust potomstwa twojego potomstwa — mówi Pan — odtąd i na wieki. Powstań, zajaśnij, bo przyszło twoje światło, a chwała Pana weszła nad tobą. Oto bowiem

ciemność okryje ziemię, a gęsty mrok — ludy; lecz nad tobą wszędzie Pan, a Jego chwała ukaże się nad tobą. I narody przyjdą do twojego światła, a królowie — do blasku twojego wschodu. Izajasza 59:18-60:3.

Poganie przychodzą do światła, gdy chwała Boża spoczywa nad Jego ludem, a dzieje się to, gdy wróg nadciąga jak powódź. Gdy ten wróg nadciąga, Bóg wznosi przeciw niemu sztandar (chorągiew). Chwała Pana, która spoczywa na tych ludziach, którym odpowiadają poganie, jest Jego charakterem, a Jego charakter nie grzeszy. To fałszywe poselstwo „pokoju i bezpieczeństwa”, które naucza, że mężczyźni i kobiety nie mogą zwyciężyć grzechu. To poselstwo jest fałszywym poselstwem późnego deszczu, głoszonym w czasie prawdziwego poselstwa późnego deszczu, które nadeszło 11 września 2001 roku. To fałszywe poselstwo jest fałszywym poselstwem dotyczącym Bożego prawa, które jest „murem”. Ta fałszywa doktryna jest przedstawiona w książce Questions on Doctrine, która oznaczyła nadejście czwartego i ostatniego pokolenia laodycejskiego adwentyzmu.

11 września 2001 roku nadeszły cztery bunty adwentyzmu laodycejskiego, aby poddać próbie to ostatnie pokolenie grzechami ich ojców. Tego dnia Bóg nakazał swemu ludowi powrót do dawnych ścieżek Jeremiasza, aby mogli zrozumieć i przyjąć fundamentalne poselstwo przedstawione jako klejnoty Millera. Gdyby to uczynili, znaleźliby późny deszcz, który Jeremiasz nazwał „odpoczynkiem”. Wezwanie, by powrócić na dawne ścieżki, było powtórzeniem próby, która doprowadziła do buntu z 1863 roku.

11 września 2001 roku, który jest Izajaszowym „dniem wschodniego, ostrego wiatru”, miała zostać zaśpiewana „pieśń o winnicy” przez tych, którzy w Księdze Objawienia, rozdziale czternastym, wersecie trzecim, a także w rozdziale piętnastym, wersecie trzecim śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka. Ta pieśń to poselstwo do Laodycei, które wskazuje, że dawny lud wybrany był wówczas pomijany, gdyż Bóg był wtedy w trakcie przekazywania swojej winnicy mężczyznom i kobietom, którzy wydadzą zamierzone owoce winnicy. To poselstwo o winnicy jest poselstwem do Laodycei, które było poselstwem przedstawionym przez Jonesa i Waggonera podczas buntu z 1888 roku.

11 września 2001 roku rozpoczął się późny deszcz, a dysputa z drugiego rozdziału Księgi Habakuka wskazuje grupę, która przedstawiała poselstwo dwóch tablic, gdyż powróciła do starych ścieżek Jeremiasza i otrzymywała „odpoczynek i wytchnienie”, które, jak wskazuje Izajasz, spływa na tych, których metoda to „wers po wersecie”. Dysputa, w którą byli zaangażowani, była sprzeciwem wobec fałszywego poselstwa późnego deszczu, reprezentowanego przez „kobiety oplakujące Tammuza”, które uspokajało śpiący lud Laodycei poselstwem „pokój i bezpieczeństwo”.

Poselstwo „pokój i bezpieczeństwo” twierdzi, że jest niemożliwe, by mężczyźni i kobiety nie grzeszyli, i dlatego Bóg może i będzie ich usprawiedliwiał wyłącznie „w” ich grzechach. Szyderycy twierdzą, że ich poselstwo „pokój i bezpieczeństwo” jest prawdziwym poselstwem usprawiedliwienia przez wiarę, które przedstawili Jones i Waggoner, lecz pomija ono prawdę, że kogo Bóg usprawiedliwia, tego też uświęca, bo Bóg nie umarł, aby zbawić ludzi w ich grzechach, lecz z ich grzechów.

11 września 2001 roku wyznaczył początek okresu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który kończy się tym, że jedna klasa otrzymuje pieczęć Bożą, reprezentowana przez tych, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości w kościele i w kraju, a druga klasa odwróciła się plecami od świątyni, gdzie dokonuje się ostateczne dzieło trzeciego anioła, i oddaje pokłon słońcu. Historia millerystów ilustruje historię ruchu trzeciego anioła, a tym samym punkt kulminacyjny dotyczy poselstwa późnego deszczu oraz doświadczenia, jakie ono rodzi u tych, którzy decydują się jeść.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Niechęć do porzucenia z góry powziętych opinii i przyjęcia tej prawdy leżała u podstaw znacznej części sprzeciwu okazanego w Minneapolis wobec orędzia Pana przekazanego przez braci Waggonera i Jonesa. Podsycając ten sprzeciw, szatan zdołał w dużej mierze odciąć nasz lud od szczególnej mocy Ducha Świętego, którą Bóg pragnął im udzielić. Nieprzyjaciel przeszkodził im w uzyskaniu tej skuteczności, która mogła być ich udziałem w niesieniu prawdy światu, tak jak apostołowie ją głosili po dniu Pięćdziesiątnicy. Światło, które ma oświecić całą ziemię swą chwałą, napotkało opór i na skutek działań naszych własnych braci w wielkiej mierze zostało powstrzymane przed dotarciem do świata. Wybrane orędzia, tom 1, 235.